

Sygn akt: I C 47/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Ewa Bork - Aponowicz

Protokolant : sekr. sądowy Alicja Zaborowska

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r. w Kościerzynie

sprawy z powództwa A. Z.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. Z. tytułem odszkodowania kwotę 1626,72 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia sześć złotych 72/100) z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 60,76 zł od dnia 02.09.2012 roku do dnia 23.10.2012 roku,

- 1326,72 zł od dnia 02.09.2012 roku do dnia zapłaty,

- 300 zł od dnia 13.11.2012 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. Z. tytułem zadośćuczynienia kwotę 7.200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 02.09.2012 roku do dnia zapłaty.

III. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

IV. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie od powódki kwotę 891,46 zł i od pozwanego kwotę 382,06 zł, tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

V. Zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 400,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 47/15

UZASADNIENIE

Powódka A. Z. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. kwoty 28.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 1.000 zł od dnia 02.09.2012r. do dnia 04.09.2012r., 1.000 zł od dnia 02.09.2012r. do dnia 23.10.2012r., 23.000 zł od dnia 02.09.2012r. do dnia zapłaty i 5.000 zł od dnia 13.11.2012r. do dnia zapłaty. Nadto powódka domagała się również zapłaty kwoty 1.626,72 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 60,76 zł od dnia 02.09.2012r. do dnia 23.10.2012r., 1.326,72 zł od dnia 02.09.2012r. do dnia zapłaty i 300 zł od dnia 13.11.2012r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość i o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka w dniu 15.09.2011r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym. W wyniku wypadku doznała urazu kręgosłupa odcinka szyjnego i urazu kręgosłupa odcinka lędźwiowego. Powódka przez 4 tygodnie nosiła kołnierz ortopedyczny i przyjmowała silne leki przeciwbólowe, w okresie od 19.09.2011r. do 18.11.2011r. przebywała na zwolnieniu lekarskim, skierowano ją również na zabiegi rehabilitacyjne. Wypadek negatywnie wpłynął również na stan psychiczny powódki. Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel co do zasady uznał swoją odpowiedzialność i przyznał powódce zadośćuczynienie w wysokości łącznej 2.130,86 zł. W ocenie powódki wypłacona przez pozwanego kwota tytułem zadośćuczynienia jest nieadekwatna do poniesionego przez nią uszczerbku na zdrowiu. W tym stanie rzeczy powództwo jest zasadne.

(k- 4-16- pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) SA w W. domagało się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż wypłacone powódce świadczenie jest adekwatne do doznanej przez nią krzywdy i całkowicie rekompensuje jej cierpienia, uwzględnia krzywdę poszkodowanej, zachowując rozsądne granice, odpowiadające przeciętnym warunkom życia społeczeństwa i sile nabywczej pieniądza. Zdaniem pozwanego, powództwo winno zostać zatem oddalone.

(k-75-80- odpowiedź na pozew)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 września 2011r. w miejscowości P. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem osobowym, naruszając zasady ruchu drogowego, nie dostosował prędkości do panujących warunków atmosferycznych (mżawka, ograniczona widoczność), w wyniku czego najechał na tył pojazdu osobowego, którym poruszała się A. Z.. Sprawca wypadku został ukarany mandatem karnym.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód: k-21- zaświadczenie o zdarzeniu drogowym)

Bezpośrednio po wypadku A. Z. nie odczuła żadnych dolegliwości. Z miejsca wypadku poszkodowana wróciła do domu. Następnego dnia czuła się jednak źle, wystąpiły u niej bóle głowy, bóle kręgosłupa odcinka szyjnego, a skręcanie karku było utrudnione. Mimo zażycia środków przeciwbólowych, bóle nie ustąpiły, dlatego poszkodowana udała się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w (...) Centrum (...) w K., gdzie stwierdzono uraz kręgosłupa szyjnego w postaci nadwyrężenia mięśni szyi i zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 4 tygodni. W dniu 19.09.2011r. poszkodowana udała się na wizytę konsultacyjną do lekarza w przychodni, gdzie potwierdzono dotychczasową diagnozę. Stan zdrowia A. Z. uniemożliwiał jej wykonywanie dotychczasowej pracy, dlatego skierowano ją na zwolnienie lekarskie, na którym przebywała od 19.09.2011r. do 18.11.2011r. Kolejne konsultacje medyczne odbyły się w dniu 27.09.2011r. i 05.10.2011r. Poszkodowaną skierowano do Poradni Neurologicznej i do (...). Kolejne wizyty lekarskie odbyły się w dniach 17.10.2011r., 27.10.2011r. i 16.11.2011r. W okresie od 27.02.2012r. do 9.03.2012r. A. Z. korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych.

W wyniku wypadku A. Z. doznała urazu kręgosłupa szyjnego tzw. skrętnego z następowym pojawieniem się zespołu bólowego tego odcinka kręgosłupa. Powyższy uraz bez wystąpienia objawów korzeniowych podrażnieniowych, a także ubytkowych (tak po wypadku, jak i w okresie późniejszym), nie wywołał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Odniesiony uraz nie spowodował utrwalenia dysfunkcji kręgosłupa w postaci zeszywnienia lub istotnego ograniczenia ruchomości.

(dowód: k- 23-27- historia choroby)

k- 30- karta zabiegów rehabilitacyjnych

k- 135-139- opinia biegłego neurologa

k- 234-235- opinia uzupełniająca biegłego neurologa

k- 213-215- opinia biegłego ortopedy

k- 225 w zw. z k-97- zeznania A. Z. w charakterze strony)

A. Z. (w chwili wypadku lat 42) po wypadku nosiła kołnierz ortopedyczny przez 1,5 miesiąca. Przez ten czas przyjmowała również środki przeciwbólowe. Bezpośrednio po wypadku przez okres około 2 tygodni wymagała pomocy osób trzecich w czynnościach dnia codziennego, w szczególności związanych z podnoszeniem cięższych przedmiotów, przygotowywania posiłków, sprząaniem oraz w zabiegach higienicznych czy przy ubieraniu się. Ograniczenie jej sprawności trwało łącznie 2 miesiące. Odniesiony uraz kręgosłupa szyjnego uniemożliwił poszkodowanej dalsze prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie produkcji siatki ogrodzeniowej, gdyż prace związane z produkcją wymagały skupienia i ciągłego nachylania głowy i szyi, co powodowało u poszkodowanej stany bólowe. Z tego powodu powódka zmuszona była zakończyć działalność.

Na skutek wypadku u poszkodowanej objawiły się silne zaburzenia lękowe związane z jazdą samochodem oraz zaburzenia snu. Przez 6 miesięcy po wypadku poszkodowana nie była w stanie korzystać samodzielnie z samochodu. Jej poczucie komfortu podczas jazdy zostało zaburzone i w niewielkim nasileniu utrzymuje się nadal, szczególnie w czasie jazdy porą wieczorową. Przez pół roku po wypadku poszkodowana miała koszmary senne, gdyż wypadek ciągle powracał do niej w snach. Obecnie nadal utrzymują się u poszkodowanej zaburzenia snu w średnim nasileniu. Poszkodowana wymaga specjalistycznej pomocy psychologicznej oraz terapii i leczenia zaburzeń snu.

(dowód: k- 176-178- opinia biegłego psychologa

k- 99- zeznania świadka J. Z. (1)

k- 124- zeznania świadka J. S.

k- 225 w zw. z k-97- zeznania A. Z. w charakterze strony)

W związku z podjętym leczeniem A. Z. poniosła koszty w postaci zakupu kołnierza i leków w łącznej kwocie 220,82 zł, koszty transportu na wizyty lekarskie i rehabilitację w kwocie 904,16 zł. Dwutygodniowy koszt opieki nad nią przez osobę trzecią wyniósł 262,50 zł (1,75h x 10 zł x 15 dni). Poszkodowana poniosła również koszty prywatnej opinii psychologicznej w wysokości 300 zł.

(dowód: k- 63-68- zestawienie poniesionych kosztów)

W wyniku zaistniałego wypadku komunikacyjnego pozwany Towarzystwo (...) SA w W., jako ubezpieczyciel osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku, przyznał A. Z. tytułem zadośćuczynienia kwotę 2000 zł oraz kwotę 130,86 zł tytułem odszkodowania.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

k- 51, 60- decyzje ubezpieczyciela)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez strony. Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez strony. Ustalając okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych- lekarza ortopedy i neurologa oraz biegłego psychologa (k-125), a także dowód z przesłuchania w charakterze strony A. Z. (k-225) i świadków J. Z. (2) (k-124) i J. Z. (1) (k-99).

Sporządzona przez biegłą neurolog M. Ż. opinia z dnia 14.04.2014r., uzupełniona opinią z dnia 11.08.2015r., zawiera stwierdzenia poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegła wskazuje przesłanki swego rozumowania, a podstawę jej wnioskowania stanowią przede wszystkim posiadane przez nią wiadomości specjalne, które w oparciu o badanie powódki i dokumentację medyczną z przebiegu leczenia doprowadziły do konkluzji, iż na skutek obrażeń odniesionych w wypadku komunikacyjnym w dniu 15.09.2011r. powódka nie doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Skutkiem wypadku był uraz kręgosłupa szyjnego tzw. skrętnego z następowym pojawieniem się zespołu bólowego tego odcinka kręgosłupa, jednakże brak objawów neurologicznych tj. korzeniowych podrażnieniowych, a także ubytkowych po wypadku uzasadnia stwierdzenie 0% uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie biegła wskazała na brak związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy wypadkiem z dnia 15.09.2011r. a zgłaszanymi przez powódkę bólami kręgosłupa lędźwiowego.

Sąd ocenił, że również opinia biegłego specjalisty ortopedii i traumatologii narządu ruchu Z. M. z dnia 8.06.2015r. jest spójna i konsekwentna, poparta wiadomościami specjalnymi posiadanymi przez biegłego, które w oparciu o dokumentację medyczną i badanie poszkodowanej doprowadziły do konkluzji, iż odniesiony przez powódkę na skutek wypadku komunikacyjnego w dniu 15.09.2011r. uraz kręgosłupa szyjnego nie spowodował uszkodzeń anatomicznych układu kostnego ani żadnych utrwalonych dysfunkcji kręgosłupa w postaci zeszywnienia lub istotnego ograniczenia ruchomości. Powyższe skutkuje brakiem możliwości stwierdzenia wielkości uszczerbku na zdrowiu powódki w związku z przedmiotowym wypadkiem. Jednocześnie obaj biegli stwierdzili, że po wypadku powódka podlegała okresowym ograniczeniom w wykonywaniu niektórych czynności codziennych, które trwały maksymalnie 2 miesiące.

Biegła psycholog A. M. w opinii z dnia 20.10.2014r. stwierdziła z kolei, że pomiędzy wypadkiem z dnia 15.09.2011r. a objawami psychologicznymi powódki, tj. zaburzeniami lękowymi związanymi z jazdą samochodem oraz zaburzeniami snu, występuje związek przyczynowy. Rokowania na przyszłość są dobre, jednak zachodzi konieczność skorzystania przez powódkę ze specjalistycznej pomocy psychologicznej i/lub psychiatrycznej oraz terapii i leczenia zaburzeń snu.

W świetle sporządzonych opinii, mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd uznał, iż ostatecznie i kategorycznie ustalono obrażenia, jakie na skutek wypadku z dnia 15.09.2011r. odniosła A. Z. i ich zakres. Powódka nie doznała trwałego czy długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jednak odniosła obrażenia, które miały wpływ na jakość jej życia i poczucie poniesionej krzywdy. Wnioski zawarte w opiniach nie budzą zastrzeżeń Sądu, zostały dostatecznie udowodnione. Nie były też kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd zaliczył zatem przedmiotowe opinie do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki A. Z. słuchanej w charakterze strony, która szczegółowo opisała następstwa wypadku z dnia 15.09.2011r., doznane obrażenia kręgosłupa szyjnego, konieczność noszenia kołnierza ortopedycznego, konieczność odbycia rehabilitacji, a także swoją sytuację rodzinną i konieczność korzystania z pomocy osób trzecich w okresie 2 miesięcy w związku z ograniczeniem sprawności na skutek odniesionego urazu. W ocenie Sądu, złożone przez powódkę zeznania w tym zakresie są przekonujące i nie budzą wątpliwości Sądu. Obrazują trudną sytuację życiową powódki, w jakiej znalazła się na skutek wypadku z dnia 15.09.2011r. i odczuwane przez nią dolegliwości bólowe, cierpienie psychiczne, potęgowane brakiem możliwości samodzielnego wykonywania codziennych czynności. Jej zeznania znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków J. Z. (1) (męża) i J. S. (córki), które wzajemnie się uzupełniały. Istotne w sprawie były również opisywane przez powódkę jej odczucia związane ze pogorszeniem jakości jej życia, nieporadnością i obawami związanymi z samodzielnym prowadzeniem pojazdów. Powyższe okoliczności znalazły potwierdzenie w zgromadzonym na tę okoliczność materiale dowodowym, w szczególności także w wydanych na potrzeby niniejszej sprawy opiniach biegłych, które nie budzą wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy odniesione przez powódkę A. Z. w następstwie wypadku komunikacyjnego

obrażenia i ich następstwa uzasadniają roszczenie w dochodzonej pozewm wysokości, a w konsekwencji czy jest ona uprawniona do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie w całości, zaś co do wysokości- w części.

Pomiędzy stronami bezsporny był fakt odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. za szkodę będącą skutkiem wypadku z dnia 15.09.2011r., któremu uległa powódka - A. Z., z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, którego kierowca był sprawcą szkody.

Odpowiedzialność ta wynika z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z dnia 22 maja 2003r. (Dz.U.124, poz.1152 ze zmianami). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z przepisów dalszej części wskazanej ustawy wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia (art. 34 ust. 1 ustawy).

W myśl przepisu art. 822 §1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyższa regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność in solidum, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

W myśl przepisu art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch środka komunikacji. Przepis ten reguluje więc odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przy czym odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu może być wyłączona, tylko jeśli szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności. Tylko te przyczyny wymienione powyżej stanowią podstawę zwolnienia z odpowiedzialności.

W zawisłej sprawie nie zachodzi żadna z przyczyn wyłączających odpowiedzialność posiadacza pojazdu. Skoro więc ponosi on odpowiedzialność za powstałą szkodę na podstawie art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc, to ponosi ją również i ubezpieczyciel. Wskazać należy, że pozwany będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność wypłacając symboliczne zadośćuczynienie w kwocie 1000zł.

Zakres tej odpowiedzialności regulują dalsze przepisy, tj. art. 444 kc przewidujący, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty oraz art. 445 kc normujący zadośćuczynienie, czyli możliwość przyznania poszkodowanemu, w przypadku uszkodzenia ciała

lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę, przyznawaną jednorazowo.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.02.1962r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno uwzględniać także okoliczności mające wpływ na wymiar krzywdy, a więc takie czynniki, jak stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, nieodwracalny charakter następstw nieszczęśliwego wypadku, wiek poszkodowanego, stopień winy ponoszącego odpowiedzialność, przyczynienie się poszkodowanego. Treść art. 445 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

W zawisłej sprawie powódka A. Z. na skutek wypadku drogowego z dnia 15.09.2011r. doznała urazu kręgosłupa szyjnego tzw. skrętnego z następowym pojawieniem się zespołu bólowego tego odcinka kręgosłupa. Powyższy uraz spowodował, że powódka zmuszona była poddać się leczeniu i przez 1,5 miesiąca nosiła stabilizujący kołnierz ortopedyczny, zażywając jednocześnie silne leki przeciwbólowe. Odniesiony uraz wpłynął na jakość życia powódki i znacznie ograniczył jej sprawność na okres 2 miesięcy powodując konieczność korzystania przez nią z pomocy osób trzecich w codziennych czynnościach. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym rozmiar i rodzaj obrażeń jakich doznała powódka, stopień jej cierpień, wiek powódki (42 lata w chwili wypadku), Sąd ocenił, że powódce należy się stosowna rekompensata pieniężna za każdy miesiąc ograniczenia sprawności powódki będącej konsekwencją wypadku. Mając na uwadze, iż wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, w ocenie Sądu miarodajnym wyznacznikiem tej wartości będzie kwota zbliżona do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w 2011r. tj. 1.400 zł za każdy miesiąc ograniczeń, tj. 2.800 zł. Nadto zdaniem Sądu, zadośćuczynienie przyznane powódce winno również obejmować stosowną rekompensatę za dolegliwości psychiczne (stany lękowe, zaburzenia snu), jakie powódka odczuwała i nadal odczuwa mimo upływu czasu. Powódka przez 6 miesięcy po wypadku bardzo silnie odczuwała konsekwencje wypadku, gdyż nie była w stanie prowadzić pojazdu, ani spokojnie wypoczywać w czasie snu. Tę dolegliwość, zdaniem Sądu, zrekompensuje powódce kwota 2.400 zł, tj. po 400 zł za każdy miesiąc. Biegła psycholog w opinii sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy wskazywała, że powódka winna odbyć stosowną terapię leczenia zaburzeń snu, które nadal się u niej utrzymują. Wymaga też specjalistycznej pomocy psychologicznej. Wobec powyższych okoliczności, w ocenie Sądu zachodzi zatem podstawa do przyznania powódce stosownej rekompensaty także w związku z utrzymującymi się dolegliwościami natury psychologicznej wymagającymi leczenia. Dolegliwości te utrzymują się u powódki od 40 miesięcy. Przyjmując, że koszt wizyty u specjalisty- terapeuty wynosi średnio 100 zł, Sąd ustalił, że należna powódce kwota z tego tytułu wynosi 4.000 zł. Łącznie zatem wysokość należnego powódce zadośćuczynienia wynosi 9.200 zł. W ocenie Sądu kwota ta jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy i odczuwanie dolegliwości powstałych w związku z wyrządzoną szkodą. Wskazać przy tym należy, że pozwany wypłacił już powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 2000 zł za krzywdę, która to kwota w ocenie Sądu jest co najmniej nieadekwatna do rozmiarów doznanej krzywdy, w tym zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych powódki. Kwota ta stanowi raczej zapomogę, deprecjonującą podstawowe poczucie sprawiedliwości. Powódka obecnie ma 45 lat, od 4 lat zmaga się z psychicznymi konsekwencjami wypadku, przez co jej jakość życia uległa pogorszeniu. Uznając zatem, że należne powódce zadośćuczynienie, które zrekompensuje

jej poniesioną szkodę, to kwota 9.200 zł., pozwany powinien wypłacić powódce jeszcze kwotę 7.200 zł. Przy czym powódka domagała się zasądzenia kwoty 28.000 zł.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się również zasądzenia na jej rzecz kwoty 1.626,72 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami zakupu kołnierza ortopedycznego i leków w łącznej kwocie 220,82 zł, kosztami transportu na wizyty lekarskie i rehabilitację w łącznej kwocie 904,16 zł, kosztem prywatnej opinii psychologicznej w wysokości 300 zł oraz dwutygodniowym kosztem opieki nad nią przez osobę trzecią w wysokości 262,50 zł. W okolicznościach niniejszej sprawy przedmiotowe żądanie- zdaniem Sądu - jest uzasadnione w całości. Koszty zakupu leków i kołnierza ortopedycznego, jak również koszty związane z dojazdami na wizyty lekarskie i na zabiegi rehabilitacyjne, były w pełni konieczne i niezbędne dla procesu leczenia. Uzasadnione były również koszty związane ze zleceniem sporządzenia prywatnej opinii psychologicznej (k-31,68). Przedmiotowa opinia prywatna stała się bowiem podstawą do uwzględnienia przez ubezpieczyciela w części żądania powódki. Stała się też podstawą wystąpienia przez powódkę z żądaniem do sądu, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził co do zasady słuszność żądania powódki. W ocenie Sądu niewątpliwym jest, iż poszkodowana z uwagi na odniesione wskutek wypadku obrażenia wymagała przez 2 tygodnie po wypadku opieki i pomocy osób trzecich. Tylko dzięki temu, że w pobliżu powódki mieszka jej córka J. S., mogła zająć się matka i pomagać jej na co dzień. Niemniej, gdyby nie była w stanie opiekować się matką, zachodziłaby konieczność skorzystania z pomocy innej osoby. Korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Do ich przyznania wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwo czynu niedozwolonego. W rezultacie nawet bezpłatne sprawowanie opieki nad poszkodowanym przez członków jego rodziny lub opiekunkę nie pozbawia go roszczenia o zwrot tych kosztów odpowiadającego wartości opieki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17.06.2014r. w sprawie I ACa 232/14, LEX nr 1496479 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13.06.2014r. w sprawie I ACa 44/14, LEX nr 1493908). Mając na uwadze powyższe Sąd ocenił, iż w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki uprawniające powódkę do żądania odszkodowania także w tym zakresie.

Wskazać trzeba, że zwiększone potrzeby powódki w zakresie pomocy osób trzecich, winny być mierzone rzeczywistą wartością świadczeń opiekuńczych koniecznych z uwagi na następstwa wypadku komunikacyjnego z dnia 15.09.2011r. Powódka wskazywała, że wynagrodzenie za godzinę opieki kształtuje się na poziomie 10 zł za 1 godzinę (k-66). Pozwany nie kwestionował tej stawki, a zdaniem Sądu nie jest ona zawyżona. Tym samym Sąd wyliczył, że wynagrodzenie za opiekę wynosi 262,50 zł, przyjmując, że pomoc świadczona była przez 15 dni, średnio 1,75h (10 zł x 15 dni x 1,75h). Mając na uwadze powyższe łącznie wysokość należnego odszkodowania wyniosła 1.626,72 zł.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powódki o zadośćuczynienie za krzywdę i cierpienia związane ze skutkami wypadku z dnia 15.09.2011r. jest uzasadnione. Nadto zasadne jest również roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania w związku z poniesionymi przez nią kosztami leczenia.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I i II sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki: tytułem odszkodowania kwotę 1626,72 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 60,76 zł od dnia 02.09.2012 roku do dnia 23.10.2012 roku,

- 1326,72 zł od dnia 02.09.2012 roku do dnia zapłaty,

- 300 zł od dnia 13.11.2012 roku do dnia zapłaty

oraz tytułem zadośćuczynienia kwotę 7.200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 02.09.2012 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, jak w punkcie III.

W związku z tym, że pozwany pozostawał w zwłóce ze spełnieniem świadczenia (art.476 k.c.), co wiąże się z powstaniem zobowiązania do uiszczenia odsetek ustawowych (art.481 k.c.), powódka domagała się również ich zasądzenia. W zawisłej sprawie orzekając w przedmiocie odsetek, Sąd miał na uwadze, iż jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia lub spełnia je jedynie częściowo i dochodzi do procesu, dla prawidłowego określenia daty początkowej płatności odsetek konieczne jest ustalenie, w jakiej wysokości zasadne było roszczenie w dacie jego zgłoszenia, która to data jest najczęściej datą wymagalności roszczenia co do poszczególnych kwot, w rozumieniu zasad art. 481 § 1 k.c. Powódka domagała się zasądzenia odsetek od dnia 2.09.2012r. do dnia zapłaty, z uwagi na zgłoszenie żądania zadośćuczynienia już w postępowaniu likwidacyjnym, jego wysokość była zatem pozwanemu znana. Mając więc na uwadze, że roszczenie powódki było uzasadnione w całości, Sąd zasądził ustawowe odsetki zgodnie z żądaniem powódki, tj. od dnia 02.09.2012r. do dnia zapłaty w zakresie żądania o zadośćuczynienie i żądania o odszkodowanie w zakresie kwoty 1326,72 zł oraz od dnia 13.11.2012r. do dnia zapłaty w zakresie kwoty 300 zł z tytułu odszkodowania. Podkreślić przy tym należy, że powódka w postępowaniu likwidacyjnym ubezpieczyciela domagała się przyznania jej odszkodowania, w tym kosztów transportu na wizyty lekarskie. Ubezpieczyciel, po odwołaniu powódki, wypłacił jej zaledwie kwotę 60,76 zł, która była zasadna już w dacie zgłoszenia ubezpieczycielowi roszczenia i podjęcia przez niego decyzji o odmowie wypłaty w tym zakresie w dniu 2.09.2012r. Stąd zważywszy, że roszczenie o odszkodowanie także w tym zakresie jest uzasadnione, powódce należą się odsetki ustawowe za okres zwłoki w wypłacie, tj. za okres od 02.09.2012r. do dnia 23.10.2012r.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w przepisach odrębnych. W myśl przepisu art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, których strona nie miała obowiązku uiścić, obciążając nimi przeciwnika.

W niniejszej sprawie powódka uiściła opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 1.532 zł. Każda ze stron postępowania była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika - powódka przez radcę prawnego, zaś pozwany przez adwokata. Stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i w myśl

§6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł do 50.000 zł, wynosi 2.400 zł. Koszt wynagrodzenia dla biegłych wyniósł łącznie 1.273,52 zł, która to kwota została wypłacona ze środków Skarbu Państwa.

Żądanie powódki było co do zasady uzasadnione, zaś co do wysokości Sąd uwzględnił je w części (w wysokości łącznej 8.826,72 zł, która to kwota stanowi 30% dochodzonego roszczenia). Mając na uwadze powyższe pozwany (który wygrał proces w 70%) winien zwrócić powódce kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 459,60 zł tytułem opłaty od pozwu. Z kolei powódka winna zwrócić pozwanemu kwotę 1.680 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Kompensując zatem powyższe kwoty Sąd w oparciu o art. 108 §1 kpc w zw. z art. 100 kpc orzekł, jak w punkcie V wyroku, zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 400,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (1680 zł- 720 zł = 960 zł; 960 zł- 459,60 zł= 400,40 zł).

W punkcie IV sentencji Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy zasądził na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie od powódki kwotę 891,46 zł (1273,52 zł x 70%) i od pozwanego kwotę 382,06 zł (1273,52 zł x 30%) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

SSR Ewa Bork- Aponowicz

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep. C i kontrolce uzasadnień
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. z wpływem lub za 14 dni

K.,